

■ ÚLOHA 6: ČERNÁ KOČKA

TEXT 1

Byla jednou jedna černá kočka, která nosila štěstí. Ale neměla to ve svém kočičím životě lehké.

Kdysi dávno se jednomu skalnímu skřetovi stala v kouzelném lese nehoda. Zakopl o bludný kořen a vykloubil si kotník. Vykloubený kotník bolel, skřet se belhal a strašlivě láteřil. A protože zakopl o bludný kořen, zabloudil. S bolavým kotníkem bloudil kouzelným lesem celý týden, než se dostal domů do své skřetí sluje.

Ke kočičí smůle měl skřet pohodlnou povahu. Vždycky, když se mu něco nepovedlo, hledal vinu všude jinde, jenom ne u sebe. Stejně tomu bylo i teď. Skřet zakopl, protože šel a nedíval se pod nohy. Otočil se po černé kočce, která zrovna běžela kolem. Samozřejmě si nepřiznal, že udělal hloupost, nekoukal pod nohy, a proto zakopl! Řekl si, že za všechno může ta černá kočka, po které se otočil. Hned začal po celém kouzelném lese vykřikovat, že černé kočky nosí smůlu a je třeba se jim vyhýbat! Křičel tak halasně, že se to doneslo až do světa lidí! Od té doby se všichni začali černých koček obávat. Co když černé kočky skutečně nosí smůlu?

Černým kočkám nastaly krušné časy. „Huš! Jdeš odsud!“ volali lidé, jen co je z dálky zahlédli. Každý je raději obloukem obešel a zavíral před nimi vrátka. Nikdo je nepohládl po srsti, natož aby jim nalil do misky mléko. Černé kočky posmutněly a začaly se lidem i ostatním bytostem vyhýbat.

Jednoho dne se stalo, že se narodila kouzelná černá kočička. Víly jí daly do vínku mocné kouzlo. Stačilo, aby někdo kouzelnou kočičku pohladil po hřbetě, a hned se mu splnilo přání, na které přitom pomyslel. Bylo to krásné a mocné kouzlo. Jenomže ho nikdo nepoužil. Když někdo zahlédl kouzelnou černou kočičku, raději se jí rychle vyhnul, aby mu podle skřetích řečí nepřinesla smůlu. Nikdo netušil, že zrovna tahle černá kočička nosí štěstí.

Kamkoli černá kočička přišla, všude bylo ticho a pusto. Černá kočička z toho byla stejně jako ostatní černé kočky celá utrápená a smutná. „Počkejte, já přece nenosím smůlu!“ volala někdy za lidmi a ostatními bytostmi, ale marně. Nikdy jí nikdo nehodil žádné jídlo. Nikdy ji nikdo nevezal na klín. Nikdy ji nikdo nepohládl. Už se zdálo, že je to dobré kouzlo docela zmařené.

Až jednoho dne uviděla kočka muže, který před ní nezavřel branku u svého domu. Seděl na lavici na dvorku. Zdálo se, že si černé kočičky ani nevšiml. To kouzelné kočičce dodalo odvalu a opatrně došla až k němu. Začala se mu pomaličku otírat o nohavice. Teprve po chvíli muž zpozoroval, že u něj stojí kočička. Vůbec mu nevadilo, že je černá.

„Ahoj, čičo,“ řekl tichým hlasem. Chytil ji, položil si ji na klín a začal ji hladit. . . . .

Za chvíli muž kočičku položil vedle sebe na lavici a vešel do domu.

Jakmile za sebou zavřel dveře, bylo z oken slyšet radostný hovor a smích. V tu chvíli se totiž uzdravil malíčký chlapeček, který v domě bydlel. Stonal již velmi dlouho. Teď se ale nečekaně splnilo jejich největší přání – synáček byl zase zdravý jako řípa.

Stalo se tak samozřejmě proto, že právě na chlapcovo uzdravení muž myslel, když hladil po hřbetě kouzelnou kočičku. I když nevěděl, jak to vše ve skutečnosti bylo, dobře pochopil, že černá kočka smůlu nenosí. Že jsou to jen zlé skřetí řeči.

Od té doby měla nejen kouzelná kočička, ale i všechny černé kočky z okolí v tomto domě